

Cambridge University Press

978-1-108-00640-8 - Grammatici Latini, Volume 5: Artium Scriptores Minores

Edited by Heinrich Keil

Excerpt

[More information](#)

CLEDONII
ARS GRAMMATICA

Cledonii artem primum edidit Putschius ‘ex libro Cl. viri Francisci Pithoei’, ut scribit in indice scriptorum praefationi in gramm. lat. auct. ant. subiecto. Pithoei autem codex postea in bibliothecam Bernensem translatus nunc inter libros manu scriptos eius bibliothecae est n. 380. scriptus est litteris uncialibus, quas dicere consuevimus, saeculo, ut mihi visum est, sexto, ut in Sinneri catalogo cod. bibl. Bern. I p. 342 indicatum est, septimo, in membranis formae quadratae minoris numero centum et quinque. constat enim quaternionibus tredecim integris praeter secundum quaternionem, cuius primum folium deest, et duobus foliis ex initio quarti decimi quaternionis relictis, ita ut sex folia, quae quartum decimum quaternionem complebant, vel plures etiam membranas, in quibus extrema pars libri scripta erat, in fine codicis periisse adpareat. in singulis paginis plerumque viceni et terni versus scripti sunt litteris, ut in hoc genere scripturae fieri solet, accurate et aequaliter pictis neque ullis compendiis scripturae adhibitis praeter illa antiquissima eaque raro posita, *ū* pro *um*, *q.* pro *que*, *b.* pro *bus*. singulae litterae in continua scriptura omissae saepius a vetere librario super versus adscriptae sunt; plura recenti manu correctae, interdum etiam vetere scriptura in marginibus umore corrosis deletae litterae restitutae, sed tam male pictae sunt, ut quid scriptum fuerit non certo adpareat. his autem exceptis, quae non ita multa sunt, reliquis locis vetus scriptura satis certa et plana est. in f. 1 scripta est epistula grammatici ad amicum quendam, cui librum inscripserat. sed detrita scriptura in superiore parte primae paginae inscriptio epistulae cum primis versibus duobus ita deleta est, ut paucae litterae adpareant, quas una cum iis quae recentiore aetate addita sunt in scriptura codicis editioni subiecta exhibui. f. 2 prior pagina solum titulum libri a vetere librario scriptum continet, *ARS CLEDONII ROMANI SENATORIS COSTANTINOPOLITANI GRAMMATICI*; recenti manu subscriptum est *AD FIDUM*. inde ab altera pagina ipse liber scriptus est nova addita inscriptione, *EXPLANATIO TOTIUS | ARTIS COLLECTA EX DIUERSIS | CUM CETERIS | DE PARTIBUS ORATIONIS* (ante *explanatio* alia

manu praescriptum est *INCIPIT*, item *DONATI* ante *collecta*) *PROBUS ET UASSO* sqq. codicem olim Petri Pithoei fuisse indicat nomen eius in ima margine primae paginae scriptum, ‘*P. Pithou Emi Basilia . . 1568*’. inscriptionem Pithoei cum specimine scripturae ipsius codicis expressit C. G. Muellerus analect. Bernens. part. III (a. 1841) tab. II.

Hoc igitur codice, cum post Petri Pithoei mortem ad fratrem Franciscum, ut videtur, delatus esset, usus est Putschius, qui de editione sua in epistula ad Gruterum data, quae Cledonii libro praemissa est, scribit haec, ‘ego sane in hac temporis angustia; e corrupto Cledonii codice plura eruere non potui, nec consultum videbatur ingenio nimis indulgere, quod sciam hanc rem multis male successisse. sed ut verum libere profitear, tanti non est qui bonas horas male auferat, ita saepe suaviter nugatur. quia tamen aliquot veterum auctorum fragmenta inedita continet, malui totum corrupte, quam illas ipsas aevi prioris gemmas separatim publicare, cuius rei causam facile suspicari potes’. et verissime quidem Putschius et de corrupto codice et de labore emendandi libri questus est. nam ut codex Cledonii antiquitate reliquos omnes latinorum grammaticorum libros superat, ita vix ullus in hoc litterarum genere extat, qui vel gravius corruptus sit vel maiorem in emendando molestiam paret. cuius rei causa non solum ex negligentia veteris librarii, quamvis is quoque multa peccaverit, sed etiam ex ratione et indole ipsius libri repetenda est. neque enim continuo sermone, sicut reliqui grammatici, qui commentarios in Donatum scripserunt, Cledonius praecepta artis exposuerat, sed interpretis munere functus ita per univrsum librum verba grammatici secutus est, ut ea quae vel accuratius explicanda vel uberius exponenda esse viderentur adscripta adnotatione illustraret. qui commentarius olim, ut videtur, una cum integro Donati libro scriptus erat; mox, cum ab illo separaretur, modo pauca Donati verba lemmatis loco singulis adnotationibus praescripta, modo ea ad quae interpretis adnotatio pertinebat ommissa, interdum continuis antiquioris grammatici verbis transscriptis ea quae ab interprete adnotata erant interposita sunt. multa autem iam tum, cum primum in hanc formam liber redactus est, perturbata esse facile intellegitur; alia postea ab iis qui haec descripserunt et ad suum usum adcommodaverunt corrupta esse videntur. saepius enim de uno loco plures scriptae sunt adnotationes, sive ipse Cledonius plura de eodem argumento ‘a diversis veteribus’, ut ait, *collecta* posuerat, sive quaedam ab aliis addita erant, eaeque non numquam aliis interpositis distractae, atque etiam eadem verba diversis locis repetita sunt. praeterea aliis omissis, aliis transpositis continuas adnotationes disiectae vel partes adnota-

tionum relictæ sunt; denique collectio quaedam scholiorum facta est, in qua nullo certo ordine ea quæ grammatici ad Donati librum adscripserant et inter se et cum Donati verbis mixta et confusa sunt. hinc facile existimari potest, quam molestum laborem suscepturus sit qui ex his turbis in suum quidque locum restituere velit. augetur vero molestia ac taedium emendationis etiam vilitate rerum quæ in hoc libro tractantur. plurima enim in vulgaribus illis præceptis et definitionibus, quæ in libris grammaticorum tractari solent, versantur neque aliam fere utilitatem habent, quam ut intellegatur, quo modo hæc olim in scholis grammaticorum ad artem Donati applicata sint. sunt tamen aliqua ex reconditiore doctrina repetita vel minus vulgaria, quæ in aliorum grammaticorum libris non leguntur, propter quæ et olim Putschio dignus visus est liber qui ederetur, neque nunc in nova grammaticorum editione videbatur omitti posse. sed quoniam ea quæ in codice scripta sunt nisi multis et magnis mutationibus adhibitis in iustum ordinem revocari nequeunt, operæ pretium non fuit tantam curam huic libro impendere; sed satis consultum iri commodo legentium visum est, si relicto eo ordine qui in libro manu scripto est illud efficeretur, ut singulæ adnotationes quamvis dispersæ et perverso loco positæ tamen legi et intellegi sine molestia possent. itaque Donati verba accuratius, quam a Putschio factum erat, ab iis quæ ab interprete adscripta sunt separavi, atque quo facilius intellegeretur, quo singulæ adnotationes pertinerent, numeris paginarum et versuum ex mea editione Donati in margine adscriptis lemmata vel præscripta ab interprete vel omissa indicavi. deinde diversas adnotationes distinxi, ea quæ continuitatem verborum turbant uncis adpositis notavi, denique verba in codice negligentissime scripta, quantum fieri poterat, correxi. quæ in re quid Putschio debeatur, satis habui tum cum a codicis scriptura longius recedebat emendatio indicare, in reliquis, quæ facile a quovis inveniri possent, nihil interesse ratus ut nomen auctoris adscriberetur. in describenda codicis discrepantia, quam separatam a mea adnotatione subieci, vetustati codicis hoc dedi, ut ne levissima quidem vitia præterirem. atque ea etiam quæ ad diversam scribendi vel pronuntiandi rationem pertinent, quoniam hæc in marginem reicere quam in continuitatem verborum recipere malui, indicata sunt, nisi quod *æ* et *e* vel *b* et *v* frequentissime mutata raro adnotavi. eorum quæ recenti manu adscripta sunt, quorum nulla auctoritas est, plerumque rationem non habui; siquæ a vetere librario correctæ sunt, corrupta scriptura ibi tantum, ubi alicuius momenti esse videbatur, exhibita est. librum manu scriptum ipse cum Putschii editione contuli; postea haud ingratum meæ operæ supplementum mihi præbuit Hermanni Hageni Bernensis liberalitas.

is enim, dum librum a me excussum esse nescit, iterum cum Putschii editione diligenter eum contulit et suas schedas humaniter mecum communicavit. quibus comparatis cum iis quae ego exscripseram quaedam quae meam diligentiam fugerant inveni.

Cledonium in urbe Constantinopoli artem grammaticam docuisse et dignitatem habuisse Romani senatoris inscriptio libri docet. quare ea quoque quae de schola in Capitolio habita narrata sunt p. 1866 recte ita interpretabimur, ut Cledonium publico munere professoris artis grammaticae in Capitolio functum esse dicamus. neque dubito quin ex his ipsis scholis, quibus ille artem Donati interpretari solebat, liber quem habemus originem duxerit. ex hoc enim fonte repetendum est illud, quod plurima quae in Cledonii libro leguntur cum amplioribus commentariis, quos Servii vel Sergii et Pompeii nominibus inscriptos habemus, consentiunt. nam non solum rerum in his libris traditarum et rationis disputandi maxima est similitudo, quae quidem libro Donati, quem ducem secuti sunt, tribui poterat, sed etiam eadem fere vocabulorum exempla et veterum scriptorum testimonia ad regulas probandas adscripta sunt, atque ex ipsis artis praeceptis quaedam similibus verbis concepta invenias. quarum rerum cum plurima exempla per omnem Cledonii librum deprehendantur, tum facile adparet ita comparatum esse eum consensum, ut ea quae similiter apud illos grammaticos scripta sunt neque a Cledonio ex illorum libris peti neque ad illos ex Cledonii libro transferri potuerint, sed potius ex communi fonte et ad hunc et ad reliquos interpretes derivata sint. alia enim a Cledonio rectius et uberius quam ab illis tradita sunt, alia, quae a Cledonio omissa vel corrupta sunt, integra servaverunt illi. vidit hoc nuper Augustus Wilmanns de Varr. libr. gramm. p. 110, qui cum in quibusdam Varronis fragmentis hunc consensum interpretum Donati animadvertisset, omnes ex uno eodemque doctiore commentario hausisse, aliumque plura, alium pauciora inde sumpsisse existimavit. neque tamen in uno et continuo antiquioris grammatici libro haec omnia, quae tamquam veteris doctrinae reliquiae nunc apud plures dispersa sunt, olim coniuncta fuisse confirmaverim; sed constanti scholarum usu factum esse videtur ut ea quae a magistris grammaticae artis de Donati libro scripta vel scholis praecepta erant, id quod in primis ex Cledonii libro intellegitur, ad posteros propagarentur et iis qui postea in eodem labore versabantur certae copiae paratae essent, quibus ita utebantur, ut et disputandi ordinem a prioribus institutum sequerentur et quae ab illis memoriae prodita erant repeterent. itaque ad Cledonium quoque maxima pars eorum quae ille ex veterum scriptorum libris exhibuit et de sermone antiquioris aetatis disputavit iis quae olim in Donati artem adnotata et usu scholarum

tradita erant delata sunt. in primis vero huc referenda sunt ea quae de superiorum grammaticorum doctrina suis praeceptis interposuit. nominatim autem appellavit hos, quorum nomina adpositis Servii vel Sergii et Pompeii locis, ubi illi iisdem auctoribus usi sunt, infra scripsi, Varronem p. 1861, p. 1897 (Serg. p. 492, 37 Pomp. p. 143 ed. Lind.), p. 1904 (Pomp. p. 233), p. 1905 (Pomp. p. 239); Plinium p. 1901 (Pomp. p. 172 et 202), p. 1906 bis (Pomp. p. 237); Terentianum p. 1884 (Pomp. p. 42); Probum p. 1861, p. 1874, p. 1901 (Pomp. p. 92), p. 1906 (Serv. p. 435, 25. Pomp. p. 235); p. 1933 (Pomp. p. 409); Sabinum p. 1874; Aristotelem et stoicos p. 1889 (Serv. p. 428, 11. Pomp. p. 83).

Alia Cledonius veteribus Vergilii interpretibus debere videtur, quod propterea moneo, quod permulta in libris grammaticorum ab hac origine repetenda esse video. Vergilii enim carmina summo studio in scholis grammaticorum tractata eademque uberrimis et doctissimis commentariis illustrata esse constat. cumque multa de usu sermonis a Vergilii interpretibus docte disputata essent, ii qui de arte scripserunt non nulla inde in suos libros transtulerunt. quo factum est ut nunc etiam in scholiis Vergilianis quae Servii nomine inscripta feruntur multa extent, quae apud artium scriptores quoque leguntur. quamquam enim dubitari nequit quin quaedam ex libris de arte scriptis postea in Vergilianos commentarios inlata sint, sunt tamen quae illos ab antiquioribus Vergilii interpretibus petivisse certis indicibus adpareat. sed ut in Cledonio et in iis quae ei cum reliquis Donati interpretibus communia non sunt subsistam, certa eius generis exempla, quae ex commentariis in Vergilium ducta esse persuadent ea quae apud Servium in Vergilii versus eos quos adscripsi leguntur, sunt haec, quae de Inuo vel Pane scripta sunt p. 1891 coll. Verg. Aen. VI 776; de Cornificio Gallo Vergilii obtrectatore p. 1898 coll. Verg. bucol. 2, 39. 5, 8; 36. georg. I 210; de nominibus civitatum et provinciarum p. 1922 coll. Verg. Aen. I 2. ex eodem fonte fluxisse videntur quae de dubiis nominum generibus scripta sunt p. 1895 sq. coll. Verg. Aen. III 94. VII 99. XII 208 de stirpe, Aen. I 703 de penu, bucol. 7, 58 de pampino, Aen. III 286. VIII 709 de clipeo, Aen. VII 568 de specu, Aen. VIII 619. XII 764 de buxo; item de verbis incertae significationis p. 1916 coll. Verg. georg. I 185 Aen. VII 273; de verbo facesso p. 1918 coll. Verg. Aen. III 295; de adverbio noctu p. 1920 coll. Verg. georg. I 287.

Ceterum praeter librum quem habemus nihil de Cledonio memoriae proditum est*), neque ex posterioribus grammaticis quisquam

*) Nihiltribuendum est coniecturae Pauli Colomesii in Lil. Gyrald. de poet. (Lilii Gyraldi opera Lugd. Bat. a. 1696 vol. II) p. 295, 'Fuit Sidonius alter, Grammaticus scilicet, cuius fragmentum de vocibus animantium in aliquot Glossis

Cambridge University Press

978-1-108-00640-8 - Grammatici Latini, Volume 5: Artium Scriptores Minores

Edited by Heinrich Keil

Excerpt

[More information](#)

eius mentionem fecit. temporis autem quo vixit in ipso libro certum indicium non est. sed si manu scripti libri aetatem recte definivimus, quoniam Cledonium Donato aliquanto inferiorem fuisse adparet, sequitur ut satis probabiliter in quinto saeculo aetas grammatici constituatur.

Mss. Boxhornii legebatur, ipso teste ad Plautum p. 565 editionis 1645. Sed vereor ne pro Sidonius reponendum sit Celidonium, a Scriverio ad Tragicos Latinos laudatus, cuiusque sub Celidonii nomine Grammaticorum corpori quaedam inserta ab Elia Putschio iuvene erudito.⁷

.
CLEDONIVS

Fluentibus verbis scribis ad me, ut ea quae in arte utraque doctissimi Donati nebulosa caligine legentis obscurant inscitiam lucido sermone ad te perferenda rescribam, quasi quidquam sit quod indagine[m] tui vitare possit ingenii et alterius laqueis inretiri. parce, doctissime, protervo forsan, sed grato sermoni: o fide omnibus et in omnibus fide, hoc tantum reperiri potuit, in quo fas sit tibi dici 'mentiris'. quid igitur faciam? video quam scopuloso difficilique in loco necessitudo versetur. indevotus me quoque accusante reperiar, adgrediar temeritatis flatibus, aestu procelloso iactabor. est tanti, temerarius corrigar, quam nomine conditoris afficiar, pro quo de diversis | veteribus aptos huic operi sumpsi tractatus atque his mea quoque, ut potui et quae potui, pro bacchare copulavi ablatisque limitibus campo plano dispersi, ut inoffensibili cursu fructus sibi lector colligat maturatos usu. me tuis praeceptis adgressum circumspice, luxuriosos tonde sermones, doctiloqua serie corrigentis extende curta, caudifica, ut ad tuum arbitrium cuncta videantur tractata relecta digesta. vale. |

*Codex Bernensis I 1. 1**. 1 scdo . . . RAT . . . IAMANIVS | CLEDONIUS (*litterae recenti manu obductae sunt. in altera marginis parte recenti manu adscriptum est* clenodii | clenodii gra|matica, in altera recentiore etiam manu Clenodius in primam et secundam Artem Donati) α†ω APICIBUS MELIORE METALLO | DEFIXISSET . . . LTO LECT ORE | FLUENTIBUS 4 obscuratinscitia vel — as atte 5 quiquam 7 repperiri 9 quoquae 10 repperiar 12 sumsi atque his] aquebis 14 plano *recenti manu scriptum est* 15 maturatosiusu ut videtur agressa ut videtur 16 ut] ud 17 cuncta] cuncta

3 Apicibus meliore metallo defixis stilo multo lectiore fluentibus *etc. coniecit Hermannus Hagenus* 4 obscurant ob inscitiam ingenium *idem* 12 atque his] a quibus *Putschius* 15 maturatos nisu *Putschius*

Cambridge University Press

978-1-108-00640-8 - Grammatici Latini, Volume 5: Artium Scriptores Minores

Edited by Heinrich Keil

Excerpt

[More information](#)

10

CLEDONII

p. 186L. 62 l'.

ARS

CLEDONII

ROMANI SENATORIS

CONSTANTINOPOLITANI GRAMMATICI

DE PARTIBVS ORATIONIS

5

Probus et Varro, alter eorum in duas partes scribit et reliquas subiectas facit, alter in quattuor, prout quisque potuit sentire. nos vero convenit Donati sequi auctoritatem. igitur octo partes orationis esse dicimus. nomen dictum quasi notamen, quod res nobis notas efficiat; pronomen, quod inpleat nominis vicem; verbum, quod verberet os motus linguae reductus; 10 adverbium, quod verbis adiectum sit; *participium* *; coniunctio, quod coniungat duas partes; praepositio, quae omnibus partibus praeponatur et sibi ipsi; interiectio, quae ex affectu nascitur mentis.

DE NOMINE

355, 5 Proprie: proprie, ut Roma Tiberis; communiter, ut urbs flumen. — 15
6 Nōmini quot accidunt? qualitas accidit, ut sciamus | quale nomen sit,
masculinum an femininum, vel proprium an appellativum; *comparatio*, quia
appellativa nomina comparantur, propria numquam; genus, ut discernamus
sexus; numerus, qui unum et plures demonstrat: et communis est numerus,
qui et dualis dicitur apud Graecos, ut species facies res: figura, quia simplicia 20
8 nomina conponi possunt; casus, quibus nomina declinantur. — Bipertita:
in duas partes divisa. — Nomen est: notandum quod pro||pria nomina
9 pluralem non habent. — Appellativum: appellativum est commune cum
11 multis. — Appellativa: appellativa comparantur, propria comparari non pos-
sunt. — Dumtaxat: tantum modo sola. — Qualitatem: in qualitate duo 25
principalia quaerenda sunt, animi et corporis, et unum extrinsecus, divitiae, |
dignitas rei; in quantitate unum, quam magnus aut quam brevis. nam ideo
dixit 'dumtaxat', id est sola, quia multa alia sunt nomina appellativa, quae
12 qualitatem aut quantitatem non recipiunt. — Comparativus: comparativus

Cod. Bern. I 2—3. 1 f. 2 ars cledonii | romani senatoris | constantino-
politani | grammatici. | *recenti manu adscriptum est* ad fidem f. 2* (incipit *add. al.*
man.) explanatio totius artis | (donati *add. al. man.*) collecta ex diuersis | cum ceteris |
de partibus orationis | probus et uasso (*corr. recenti manu* ex basso) altereentrum
(*corr. al. man.* alter eorum) in duas partes 10 reductus 11 sit coniunctio 11
DE NOMINE om. 15 propriae propriae urps 16 quot] quod 17 comparatio
om. 26 principalia 28 quia] quam

6 alter orationem in *coniecit Hagenus* scribit] discribit *coniecit Wilmanns de*
l'arr. libr. gramm. p. 212, qui *Varronis de grammatica libro haec tribuit ib.* p. 115.
quattuor partes orationis ponit Varro de l. l. VIII 44 p. 424 *Sp.* et X 17 p. 554 *Sp.*
Probi divisio unde petita sit non constat

gradus semper generis communis est. — Ablativo: tribus casibus servit, id 355, 12
 est ablativo, septimo casui, et nominativo adiecta quam particula. — Super- 13
 latus genetivo tantum plurali: dicimus enim doctissimus ami-
 corum: et tunc hoc dicimus, quando aliquem de nostro genere aut de aliqua
 5 professione significamus. singularem autem numerum ita admittit, si positio-
 nem habeat singularem, intellectum pluralem, ut fortissimus Troiani generis.
 — Est epicoenon: inter epicoenon et commune hoc interest. commune in 17
 articulis duo genera | comprehendit; dicimus enim hic et haec sacerdos:
 epicoenon unum; dicimus enim hic passer et haec aquila. — Quibus modis 21
 10 nomina componuntur? IIII. ex duobus corruptis: ipsa nomina sim-
 plicia sunt quae ex duobus corruptis constant; quae ex corrupto et integro
 vel ex integro et corrupto vel ex duobus integris fuerint, composita sunt. 22
 — Vt efficax: pro efficiens, adfaciens. — Vt nugigerulus: pro nugas. 24

A vel o, praeter deabus mimabus mulabus asinabus equabus filiabus, quae 356, 31
 15 causa sexus anomala sunt, fuerint terminata, ut Musa Musarum Musis,
 genetivum pluralem in rum mittunt, dativum et ablativum in is.
 intellegimus etiam, quando correpta, quando producta sit e littera in ablativo
 singulari: correpta est, si eam | in genetivo plurali non reddat, ut ab hoc
 corpore corporum, muliere mulierum; si autem ex ablativo singulari
 20 se in genetivo plurali detinuerit, producta est, ut ab hac specie specierum,
 ab hac re rerum. — Si e correpta: e correptam hinc advertes, si genetivus 34
 is fuerit terminatus, ut huius parietis; si autem in ei miserit, e producta est,
 huius diei harum dierum, et siqua talia. — Si producta: ut species speci- 35
 erum. — Geminata u littera: ut cornu cornuum. — Casus nominum: 355, 25
 25 casus a cadendo dicti, quod alium casum demonstrent. [quartae declina-
 tionis] genetivus singularis si similis fuerit nominativo, et vocativum parem
 habebit, genetivum pluralem in uum mittit, dativum et ablativum in bus,
 hic fluctus huius fluctus horum fluctuum | his et ab his fluctibus. si autem
 dissimilis fuerit genetivus a nominativo, vocativum in e mittit, genetivum
 30 pluralem in rum, dativum et ablativum in is, docti horum doctorum his et
 ab his doctis. sed et varius interdum vocativum in i mittit, quia secun-
 dae declinationis, ut Salusti; antiqui in us, ut Virgilius

Cod. Bern. I 3*—5. 1 ablatibus tribus servit et ablativo 5 singularem
 autem ita mittit si 7 est epicoenon (*corr. -on*) inter epicoenon (*corr. -on*) 9
 epicoenon *corr. -on* 11 sunt ex 17 intellegimus et si quando sit] sint
 20 detinuerit 21 re *om.* si e correpta e correpta hinc advertens 22 is] his
 23 harum] arum 24 geminata ai littera 25 dictus 26 nominativum et
 27 in bus *om.* 28 hic fletus *corr.* hic fluctus 29 vocativus genetivus pluralis
 30 dativus et ablativus in his doctis horum 31 sed] sic vocativus

13 *fortasse* ut efficax pro efficiens, ut nugigerulus pro nugas adferens 14 *verba*
perturbata et a suo loco remota in iustum ordinem ita videntur restituenda esse, a vel o
 fuerint terminata, genetivum pluralem in rum mittunt, dativum et ablativum in is, ut
 Musa Musarum Musis, praeter deabus mimabus mulabus asinabus equabus filiabus,
 quae causa sexus anomala sunt. hinc intellegimus 32 Virgilius] *Aen.* VIII 77